

CHRONICLE

www.studentsummit.cz

1. listopadu 2008

I/XIV

O PRŮBĚHU VÝBĚROVÉHO ŘÍZENÍ MODELU OSN

FINANČNÍ KRIZE/KONFLIKT V GRUZII

ERIK TABERY O OPOZIČNÍ SMLOUVĚ

Michaela Baginová,
šéfredaktorka
Chronicle

Milí čtenáři,

odstartoval třetí ročník Pražského studentského summitu. Ročník plný změn. Proběhla nejen reforma Modelu OSN, ale i Chronicle se oblékl do nového kabátu.

Úvodní přípravné setkání bude pro mnohé z Vás obrovským překvapením. Poprvé budete jednat jako diplomaté, zastávat politiku svého státu. Věřím, že si v nabitém programu, který jsme pro Vás připravili, najdete čas na čtení novin Pražského studentského summitu – Chronicle.

Každý by na následujících stranách měl najít něco, co ho zaujme. Připravili jsme celou řadu lákavých článků z různých oblastí světového dění. V průběhu roku se můžete těšit na rozhovory se zajímavými osobnostmi české či zahraniční politiky, články od analytiků pořádající Asociace pro mezinárodní otázky, komentáře delegátů nebo pozvánky na zajímavé akce.

Pravidelně budeme také přinášet aktuality z dění v OSN, NATO, EU a ve světě. Samozřejmě nesmějí chybět výborové články, fotky, soutěže a oblíbené perličky z jednání, prostor mají i anglické články, a to především v sekci Modelu NATO.

Chronicle je otevřen i příspěvkům Váš samotných. Reagujte na kolegy, pište posřehy a pokud zachytíte nějakou perličku, sem s ní. Nebojte se vyjádřit!

Za celou redakci Vám přeji příjemný a úspěšný den.

Michaela Baginová

Hosté workshopu

Cyril Svoboda,
Ministr vlády České republiky

Jan Michal,
ředitel Odboru OSN Ministerstva
zahraničních věcí České republiky

Model OSN: počtrnácté a stále více

Tak, jako již třináctkrát předtím, proběhla v září bitva o účast v Modelu OSN. Ta letošní byla opravdu lita a napínavá do posledních chvil – přijali jsme neuvěřitelných 119 přihlášek, z toho více než 90 % během posledních dvou zářijových dnů. Celkem se přihlásilo 532 studentů z celé České republiky, přijato mohlo být však jen 364. Ačkoli bychom rádi poskytli prostor více studentům, naše kapacity bohužel nejsou neomezené. Vysoký počet přihlášených ovšem dokazuje, nakolik prestižním projektem Pražský studentský summit, resp. Model OSN, je. Gratulujeme proto vám všem, kteří jste do něj byli přes značnou konkurenci vybráni.

Jak celý přijímací proces vypadal? Motivační eseje byly anonymně rozděleny mezi analytiku Asociace pro mezinárodní otázky, kteří je hodnotili v několika kategoriích. Nejvíce oceněn byl obsah,

originalita a celkový dojem, dále pak stylistika a gramatika. Ačkoli 73 z přijatých žádostí pocházelo z řad nováčků, absence předchozí zkušenosti se na výsledku přijímacího řízení příliš nepromítla.

Co by analytici AMO vzkázali příštím uchazečům?

• **Držte se zvoleného zadání.** Ani sebelepsší esej nemůže plně obstát, pokud text neodpovídá otázce, která je v nadpise vytyčena.

• **Buďte originální.** Opět ve větší míře než v loňském roce se objevilo používání metody „Ctrl+C a Ctrl+V“ z několika internetových stránek. Mezi nejoblíbenější patřily cs.wikipedia.org a businessinfo.cz. S touto metodou však nikdo neuspěje ani na vysokých školách, ani na Pražském studentském summitu.

Pokračování na straně 2

Data konání přípravných setkání

- 2. workshop – 6. prosince 2008
- 3. workshop – 20. prosince 2008

- 4. workshop – 17. ledna 2009
- 5. workshop – 14. února 2009

Workshopy se vždy konají v prostorách Vysoké školy ekonomické v Praze.

Pokračování ze strany 1

• **Pořádně si po sobě text přečtěte.** Zbytečné překlepy, základní gramatické chyby, chyby i v názvu státu či stylistické nepřesnosti snižovaly hodnotu i jinak velmi zdařilých esejí.

Ti, kteří do projektu přijati nebyli, nemusí všesť hlavu. Pro studenty s opravdovým zájmem se stále vyskytují příležitosti, jak se letošního ročníku účastnit. První doporučenou metodou je využití *Burzy delegátů*, kam může svůj požadavek napsat každý jednotlivec hledající místo v delegaci, ale také delegace potřebující místo zaplnit. Burzu naleznete v sekci *Delegáti – Diskuze* na www.studentsummit.cz. Další možností je vytvoření náhradnické delegace, která by na základě žádosti doručené na model.osn@amo.cz zaplnila místo jiné delegace, pokud by se ta z jakýchkoliv důvodů nemohla účastnit. Formulář této přihlášky je opět ke stažení na internetových stránkách našeho projektu v sekci *Přijímací řízení*.

Tato doporučení se samozřejmě vztahují i na početnější delegace, kterým byl přidělen stát s menším zastoupením.

Abychom skončili v optimistickém duchu pro nadcházející jednání, máme pro vás pár pozitivních údajů. Nejvyššího hodnocení esejí dosáhlo 11 delegací, 14 zůstalo těsně pod ním, 42 delegací zaslalo kvalitní přihlášku a zbylé přihlášky by se daly označit jako průměrně dobré. Věříme, že se s obdobně kvalitními výstupy budeme setkávat i v průběhu celého ročníku, a přejeme vám mnoho dalších úspěchů.

Statistické údaje:

Počet přihlášek	119
Počet přijatých delegací	98
Počet odmítnutých přihlášek	21
Počet delegací, které získaly stát uvedený na 1. místě	42
Počet delegací, které získaly stát uvedený na 2. místě	12
Počet del., které získaly stát z regionu uvedeného na 3. místě	29
Poč. del., které obdržely stát, který nespadal do vybraného regionu..	15

Poznámky analytiků a perličky:

- Nevím jistě, o jaké zemi psali, ale Turecko to určitě není.
- Perlička: „Tato vada na kráse nemůže avšak za žádných okolností změnit jeho silnou proameričnost, která někdy připomíná až cvičeného psíka v rukou hvězd a pruhů.“
- Působí to trochu jako projev komunistického papaláše.
- Originální text, který se však prakticky vůbec nevěnuje zahraniční politice.
- Výborné, jako by to psal ruský MID!
- Perlička: „...světový vlk se nažere a americká koza zůstane celá.“

Daniela Zrucká,
generální tajemnice Modelu OSN

A zase ta finanční krize...

Zdroj: www.sxc.hu

Další banka zkrachovala... Americký Kongres schválil záchranný plán... Prezident Bush přiznává: USA jsou ve vážné finanční krizi... Krachují už i české podniky...

Ne, nemějte strach, už žádné další děsivé novinové titulky, ani všechny možné i nemožné informace o průběhu oné finanční krize, která ze svého epicentra ve Spojených státech útočí na téměř celý svět. Takovýchto titulků je na stránkách denního tisku nespočet. Skončila okurková sezóna a jako na zavolanou se tu objevil strašák jménem finanční krize. Nabízí se však otázka, proč média nezbrojila dříve, když se tu tento problém kumuluje už nejméně přes rok?

Počátek současné krize musíme totiž hledat mnohem dříve než v polovině září letošního roku, kdy zkrachoval jeden z největších bankovních ústavů v USA Lehman Brothers. A dokonce dříve než v období krachu jiné bankovní instituce Bear Stern v březnu 2008. Krachy těchto finančních ústavů, a zejména Lehman Brothers, pouze celý informační cirkus odstartovaly a média, jakoby polita

živou vodou, začala strašit nebohého čtenáře, že krize na něj číhá na každém kroku a že přijde o své úspory.

NOVÁ EKONOMIKA

Za možný zárodek současného stavu světové ekonomiky, ač to zní na první pohled poněkud absurdně, považují období ekonomického boomu 90. let minulého století ve Spojených státech. Toto období se mnohdy nazývá „novou ekonomikou“. Za vlády prezidenta Clintona se USA těšily vůbec nejdéle trvajícímu růstu ekonomiky ve své novodobé historii (128 měsíců za průměrného růstu reálného HDP 3,2 %). I další ekonomické ukazatele vykazovaly výborné výsledky. Míra inflace (cca 1–3 %) a také nezaměstnanost dosahovaly svých nejlepších hodnot od 60. let. Ekonomiku USA táhla, a i nadále táhne, z velké části zejména domácí poptávka. Tu můžeme také chápat jako velkou chuť amerických rodin utrácet.

Velice otevřená americká ekonomika lákala zahraniční investice mimo jiné i z napjatých a v recesi se zmítajících asijských ekonomik zasažených asijskou finanční krizí v roce 1997. USA a jejich výnosné akcie, silné firmy, dolar či nemovitosti byly nejjistější a nejvýnosnější způsob investování oslabujících asijských měn. Hlavní oblastí investic byl internet a technologie s ním související². I přes vysoké úrokové míry, kterými se Fed (The Federal Reserve System – americká obdoba naší centrální banky) snažil oprávněně předejít možnému růstu inflace, investovaly domácnosti své peníze spíše do výnosnějších akcií či nemovitostí, než na úročené účty, a samozřejmě nakupovaly všemožné statky včetně těch nejluxusnějších. Akcie rostly neúměrně rychle (viz graf růstu S&P indexu³)

Pokračování na straně 3

Pokračování ze strany 2

a vytvořila se spekulativní bublina na akciových trzích. Růst akcií nezabrzdila ani již zmiňovaná asijská krize, pouze akciový trh (alespoň ten americký) přibrzdila.

Positivní očekávání spotřebitelů mělo za následek, že domácnosti utrácely více, než vydělávaly, a tím se rapidně ztenčovaly jejich úspory. Když tato bublina na přelomu tisíciletí praskla, nalézala se ekonomika USA na prahu recese. Americká vláda, respektive Fed, tuto krizi potlačil radikálním snížením úrokových měr. Tento krok sice zapříčinil, že očekávaná recese ani nezačala, ale rovněž rozjel u již tak zadlužených rodin zvyklých utrácet další vlnu zadlužování. A když už byla zadlužena většina „bohatších“ amerických rodin (uvažujeme samozřejmě i hypotéky, nejen spotřebitelské úvěry), banky začaly půjčovat i méně solventním klientům. A tím jsme se dostali až na práh krize hypoteční na jaře 2007, která bezprostředně současné finanční krizi předcházela.

HYPOTEČNÍ KRIZE

Z původně malé krize na lokálním trhu, v části jednoho ze sektorů ekonomiky USA, se krize rozšířila nejen do celého sektoru nemovitostí, ale její následky mnohonásobně předčily všechna očekávání – přelila se i do sektoru finančního. Celá tato krize vznikla v důsledku poskytování hypoték klientům, kteří nebyli dostatečně solventní a hrozilo tak riziko, že hypoteční úvěry nebudou spláceny. Hypoteční banky v USA tyto úvěry nabízely ostatním světovým bankovním institucím v podobě různých druhů cenných papírů. Ty je i díky nekvalitnímu odhadu ratingových společností, které tyto cenné papíry nesprávně hodnotily jako málo rizikové a vysoce výnosné, ochotně nakupovaly. Ve chvíli, kdy se tyto rizikové hypotéky opravdu nedařilo splácet, klesla hodnota hypotečních úvěrů. Díky velké nabídce nemovitostí, způsobené jejich mohutným prodejem z rukou zadlužených a nemovitostmi ručících lidí, v USA klesala jejich cena, což znamenalo, že ani zastavené nemovitosti již nebyly schopny ručit za úvěry, a globální finanční problém byl na světě.

SOUČASNÉ DĚNÍ

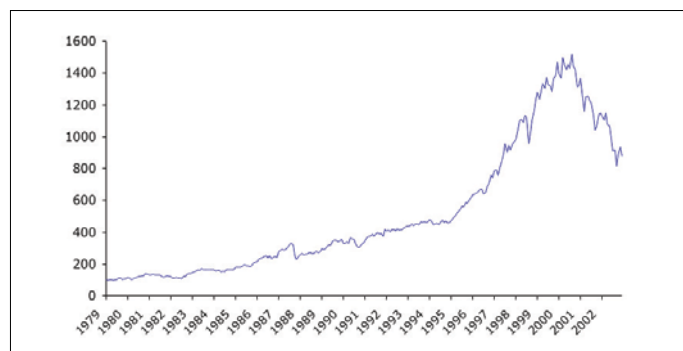
Obecně platí, že ekonomika přirozeně střídá konjunkturální a recesní fázi. Také ale platí, že díky větší znalosti ekonomie nejsou recese již tak silné, jak tomu v minulosti bývalo. Pro ilustraci: USA od roku 1945 prodělaly 11 recesí. Přicházely průměrně každých 5,5 roku. Nejdelší období mezi dvěma po sobě jdoucími recesemi bylo již zmiňovaných 128 měsíců, nejkratší pak 18 měsíců. Průměrná délka recesí byla něco málo přes 10 měsíců. Je pak také neméně běžné, že jsou recese a naopak citelné konjunktury podmíněny, ovlivněny či způsobeny určitými událostmi ekonomického, politického nebo jiného charakteru. Tyto události v průběhu vývoje svůj charakter měnily a každou recesi více či méně ovlivnila událost jiná. Jednou to byla válka, podruhé její konec, poté ropné šoky,

krach burzy, respektive prasknutí nafouknuté spekulativní bubliny nebo právě hypoteční krize.

Z dosavadních krizí se lidstvo snaží poučit, pokouší se jim všemožně předcházet a když přijdou, tak co nejučinněji řešit. Mnohdy se přistupuje ke státním zásahům – jak lze spatřit v současné době také v USA. Tento přístup má v řadách světových ekonomů a politiků také své zastánce, ale i odpůrce. Ač nejsem světový ekonom či politik, s kroky USA a ostatních zúčastněných států více méně souhlasím. To i přes to, že se jedná do určité míry o netržní či nekapitalistické řešení („neviditelná ruka trhu“⁴ nefungovala), ale také přes fakt, že největší břemeno těchto kroků ponese, bohužel, ten nejméně vinný, tedy daňový poplatník.

Pro nás, občany České republiky, je důležité, že se nás zatím tato krize dramaticky nedotkla a předpokládám a zároveň pevně věřím, že ani nikterak závažně nedotkne. Naše banky, hlavně jejich vlastníci, tedy velké panevropské banky, snad nejsou nijak silně angažovány v kolotoči nakažených cenných papírů, aby dopady jejich ztrát byly pro naši ekonomiku citelné. S největší pravděpodobností se tedy naše ekonomika do recese nedostane, ale díky své exportní orientaci zasažena bude. Zahraniční poptávka se snižuje již nyní a i nadále bude oslabovat. Znamená to, že v letošním roce dosáhne růst HDP nejspíše hodnoty pouze kolem 3%. Nezaměstnanost nepochybně poroste. Předpověď kurz české koruny je velice těžké – dramatické výkyvy, zejména pak ty pro CZK negativní,

Graf: Vývoj S&P indexu 1979–2002

Zdroj: www.visualizingeconomics.com

jsou z mého pohledu nepravděpodobné. Inflaci čekáme spíše vyšší než nižší – s inflací do 3%, která zde byla v letech 2002 až 2007, se prozatím rozlučme. Vše následně, mám na mysli vývoj v delším časovém horizontu, záleží na tom, kdy se současná situace zklidní a kdy bude obnoven pořádek a důvěra na finančních trzích. Dále také na tom, jaká bude celková škoda napáchaná krizí a jak dlouho potrvá rekonvalescence zejména evropských ekonomik (o tu americkou se až tolik neobávám). V neposlední řadě záleží i na zvolené politice ČNB. A šťastný budiž ten, kdo výše uvedené ví, nebo nejlépe odhadne. Zbohatne.

Jan Mareš,
externí dopisovatel Chronicle

¹ Pojem známý asi dvě desetiletí let a používaný pro rychle rostoucí ekonomiky v důsledku inovací daných zejména rozvojem informačních technologií, telekomunikací, internetu, polovodičů a biotechnologií. Viz Fiala J.; Fialová H. Malý ekonomický slovník. A plus, Praha, 2006. ISBN 80-902514-8-X. Mnozí ekonomové, v čele s Václavem Klausem, však tento pojem odmítají. Viz <http://www.klaus.cz/klaus2/asp/clanek.asp?id=A9ys0zpJXDMA>

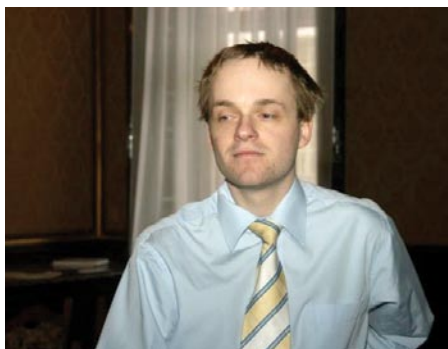
² V těchto letech vznikají současní internetové giganti, např. vyhledávače Google a Yahoo či internetové obchody např. E-Bay. Samozřejmostí je rozšíření emailové komunikace, vznik nových serverů, sítí apod. Boom zažívá také komunikace prostřednictvím mobilních telefonů, čímž posilují výrobci telefonů a mobilní operátoři.

³ Index S&P 500 je všeobecně známý jako nejlepší a nejjednodušší nástroj měření výkonnosti amerického trhu a zahrnuje 500 společností, které zastupují hlavní průmyslová odvětví americké ekonomiky. Tento index je zaměřen na rozsáhlý zastřešující segment trhu, což přibližně znamená 75 % pokrytí trhu amerických akcií. Jde tak o ideální zastoupení celkového trhu. <http://pravny.penezovod.cz/ARDEUSNEWS/ARCHIV-CLANKU/Akciový-index-S&P-500.html>

⁴ Termín – pojem zavedený zakladatelem moderní ekonomie Adamem Smithem již v 18. století

„Konflikt v Gruzii měl pro mě i osobní rozměr,“

říká Jakub Kulhánek, bývalý delegát, předseda Modelu EU
a analytik Asociace pro mezinárodní otázky

Jsi úžasným příkladem toho, kterak to delegát Modelu OSN vlastní vůlí dotáhl až do řad analytiků Asociace pro mezinárodní otázky (AMO). Popiš prosím, jak se Tvá cesta Modelem vinula.

S Pražským modelem OSN jsem začínal v prvním ročníku na gymnáziu a byl jsem jím okamžitě nadšen. Jako zástupce Kanady v Radě bezpečnosti jsem byl od samého začátku vystaven zkoušce ohněm. Na myslí mám konfrontaci s tenkrát obávaným delegátem Ruské federace. Poté, co jsem vystřídal několik zemí, osud tomu chtěl, abych skončil jako zástupce Ruska (*smích*), jsem vstoupil do řad Sekretariátu. Následující dva roky jsem strávil v předsednictvu Rady bezpečnosti, kde jsem se snažil pomoci při realizaci celého projektu, aby si i jiní mohli Model užít tak, jak jsem si ho na střední škole užil já. Doteď mě trochu mrzí, že jsem všechn svůj čas strávil jen v Radě bezpečnosti a neokusil jsem i další výbory. K Summitu jsem se pak ještě jednou vrátil, a to jako předseda Modelu EU v minulém roce.

Poté, co jsem se dostal na vysokou školu, chtěl jsem svůj zájem o mezinárodní vztahy rozvíjet i po odbornější stránce, a tak jsem začal spolupracovat na různých projektech v rámci AMO. Postupem času jsem se čím dál více začal zajímat o ruskou zahraniční politiku a pak přišly první pokusy s psaním odbornějších textů věnovaných Rusku. No a to už byl jen krůček k tomu, abych se stal analytikem.

Tvé odborné zaměření, budeme-li citovat profily analytiků AMO, zní: ruská zahraniční politika a proces jejího vytváření, vztahy s USA a NATO, atd. Jak dobře umíš rusky?

Rusky umím natolik dobře, abych se mohl orientovat v ruskojazyčném prostředí. Nicméně pořád je co zlepšovat.

Co děláš proto, aby Tvé povědomí o výše zmíněném bylo stále na tak vysoké úrovni, abys mohl být analytikem?

Tak především se musím snažit sledovat ruská média a všemožné analýzy věnované Rusku.

Takže se ptám: Kdo stojí za smrtí Anny Politkovské?

Tak to bych také rád věděl. Můj osobní tip je, že to byl někdo z pomezí organizovaného zločinu a nekontrolované části ruského státního aparátu. Rozhodně si nemyslím, že za vraždou stojí přímo bývalý prezident a současný premiér Putin.

Tento rok jsi začal studovat na Georgetown University ve Washingtonu DC. Co přesně?

Jsem na magisterském oboru Ruských a východoevropských studií v rámci School of Foreign Service. Primárně se soustřeďuji na ruskou zahraniční politiku. Do budoucna se chci více věnovat problematice působení Ruska v postsovětském prostoru a tomu, jak nahlízet na ruský vliv v regionu. Na druhou stranu tím, že je můj obor integrován v rámci celé školy mezinárodních vztahů na Georgetown University, mám velkou volnost ve výběru předmětů a nemusím se soustředit jen na Rusko. Díky tomu mám možnost navštěvovat seminář s bývalou ministryní zahraničí USA a patronkou Summitu Madeleine Albrightovou, která je právem považována za hvězdu profesorského sboru.

Rozeber, prosím, Tvé zkušenosti ze zahraničí, studijní pobyty a stáže.

Tak to budu muset trochu vzpomínat (*smích*). Během bakalářského studia na Karlově univerzitě se mi podařilo strávit rok na University of Kent v rámci programu Erasmus. Před dvěma lety jsem díky Prague Security Studies Institute (PSSI) mohl navštívit celou řadu vládních i nevládních institucí ve Washingtonu DC a New Yorku. Mým hostitelem v USA byl některým z vás dobře známý bývalý

poradce amerického prezidenta Reagana Bill Martin, který v minulosti několikrát vystoupil na Pražském studentském summitu. Co se týče stáží, musím ještě zmínit pobyt na české ambasádě v Moskvě během letošního léta. Kromě spousty zajímavých setkání a nově nabytých zkušeností jsem měl to štěstí, nebo možná smůlu, sledovat napjatou atmosféru v předvečer nedávného rusko-gruzinského konfliktu.

Jak emotivně jsi prožíval tuto krizi? Pokus se před čtenáři obhájit ruský vojenský zásah v Gruzii.

Emoce jsem se do svého hodnocení situace snažil zapojit co nejméně. Nicméně je mi samozřejmě nesmírně líto celé lidské tragédie, která toto doprovázela. Obhajovat ruský zásah rozhodně nehodlám. Ale trochu mě mrzí celkem jednostranné progruzinské vidění konfliktu v západních médiích. Po bližším zkoumání musíme dojít k názoru, že obě strany nesou minimálně stejný díl odpovědnosti. Osobně však vinu za rozpoutání celého konfliktu dávám současné gruzinské vládě, ale na obhajobu mého názoru zde není místo.

Situace na Kavkaze má pak pro mě ještě jeden poměrně osobní rozměr. Nedávno jsem byl svědkem neuvěřitelně emotivní výměny názorů mezi mými bývalými ruskými a gruzinskými spolužáky z jedné prestižní letní školy, které jsem se mohl účastnit. Bylo mi velice líto, že lidé, kteří spolu strávili úžasných několik týdnů, dokáží tak rychle zapomenout na krásně prožitý čas a zabřednout do prostoduchých urážek.

Máš pocit, že kdyby ses nikdy nezapojil do Pražského modelu OSN, směřovaly by Tvé kroky jiným směrem?

No tak to opravdu nevím (*smích*). Na základní škole mě strašně bavilo herectví, takže bych třeba mohl skončit na DAMU, či na jiném, ale podobném místě, a dnes bys mě mohla vidat v reklamě na mobilní telefony (*smích*).

Konference Forum 2000

Zdroj: www.listar.cz

Konference Forum 2000 je jedinečným setkáním politiků, novinářů a odborníků na různé oblasti, kteří se již po dvanáct let sjíždějí do Prahy z celého světa, aby diskutovali o světovém dění a snažili se nalézt řešení zde vyslovených aktuálních otázek.

Myšlenka dát prostor filozofům a novinářům a debatovat s předními politiky se zrodila při setkání prezidenta České republiky *Václava Havla*, filantropa *Yohei Sasakawy* a laureátka Nobelovy ceny *Elie Wiesela* v roce 1996. Již další rok tito tři pánové pozvali do Prahy významné osobnosti a umožnili jim společně diskutovat o údělu lidstva při příchodu nového tisíciletí. Od tohoto roku se konference stala tradicí a pravidelně každý rok na podzim se jí účastní desítky významných hostů, kteří diskutují nejen o lidských právech a sna-

ží se nalézt cestu mnohdy velmi složitým mezikulturním dialogem.

Na 5. konferenci v roce 2001 byla dokonce přijata Pražská deklarace, která zahrnovala plány, vize a cíle tohoto projektu, ale i výsledky diskuzí do této doby proběhlých. Jsou v ní také zahrnuty stěžejní hodnoty, které by se měly stát jakýmsi etickým kodexem obyvatel celé planety. Těmi jsou především solidarita (která by měla zaručovat základní práva všech, kteří se za ně nemohou sami postavit), tolerance, respekt a v neposlední řadě odpovědnost každého člověka za svět, ve kterém žije. Na tuto deklaraci nepřímou nazývá dokument vzniklý v minulém ročníku konference – Druhá pražská deklarace.

Cílem konference Forum 2000 je především dát prostor pro vyjádření každému účastníkovi, ať je jeho pohled na dnešní, stále více globalizovaný svět, jakýkoliv. Debatěři zde mají volné pole pro vyjádření svých názorů, ale i obav.

Letošní dvanáctý ročník konference zahájil 12. října, jak je již tradicí, *Václav Havel*. Hlavním tématem pro diskuzi byla „Otevřenost a fundamentalismus ve 21. století“ s podtitulem „Svár mezi tradicemi a modernitou“. Jednání, která probíhala 13. a 14. října, byla pak rozdělena do čtyř tematických panelů, kulatých stolů a dalších doprovodných diskuzí. Proběhla také ekonomická část s tématy jako například

„Internacionalizace českých firem“ nebo „Vzestup nových hospodářských mocností a dopad na tradiční západní ekonomiky“.

Konference se zúčastnili představitelé současných i bývalých světových vlád, např. poradce marockého krále *Mohameda IV. André Azoulay*, bývalý mexický prezident *Vicente Fox*, ministryně zahraničních věcí Maďarska *Kinga Göncz* či bývalý ministerský předseda Nového Zélandu *Michael Cullen*. Dalšími osobnostmi, které stojí za zmínění, jsou například ekonom *Jan Švejnar*, Chairman Europe společnosti Microsoft a patron Pražského studentského summitu *Jan Mühlfeit* či bývalý generální ředitel Světové obchodní organizace *Mike Moore*. Nechyběli ani zástupci médií, dále filozofové a odborníci z různých sfér, jako například francouzský filozof *André Glucksmann*, novinář a zpravodaj České televize v Číně a bývalý válečný zpravodaj CNN *Tomáš Etzler*, ředitelka bělehradského Centra pro humanitární právo *Nataša Kandić*, ruský novinář a bývalý disident *Alexandr Podrabinek* nebo předseda Arabsko-amerického institutu *James Zogby*. Vedle významných osobností organizátoři akce umožnili vstup několika stovkám pozorovatelů z řad studentů, pracovníků médií, vědců či vládních úředníků.

-kp-

PRODLUŽTE SI WORKSHOP DO NEDĚLE!

Letos poprvé jsme pro Vás připravili možnost prodloužit si program workshopu na celý víkend.

Chcete si vylepšit své argumentační schopnosti, obstát v diskuzích a umět přesvědčit nejen své spoludelegáty? Zájemci o debatování, a to jak z řad delegátů, tak Sekretariátu, se budou moci zapojit do nového summitového debatního klubu.

Pokud máte raději filmy a zajímáte se o problematiku ochrany lidských práv, budete si moci s ostatními užít atmosféru Lidsko-právního biografu – seriálu filmů o lidských právech na Pražském studentském summitu.

Ubytování Vám v případě potřeby samozřejmě pomůžeme zajistit. Na jednotlivé akce se můžete hlásit do 15. 11. 2008 na summit@amo.cz. Podrobné informace naleznete v brzké době na našich webových stránkách www.studentsummit.cz.

Začínáme již na příštím workshopu!

DELEGÁTSKÉ OKÉNKO

Anna Vrtálková,
bývalá velvyslankyně Norska

SUMMIT SKONČIL... NOVÝ ZAČÍNÁ!

Loňský Pražský studentský summit pro mě proběhl v trošku hektickém duchu. Myslela jsem si, že být velvyslancem je pohoda. Ale brzy jsem zjistila, že se mýlím. Stálo nás hodně trpělivosti zvládnout veškerou komunikaci mezi členy naší delegace, abychom mohli úspěšně vystupovat jako jeden stát.

Celé to začalo, když jsem na popud své profesorky učinila pokus o sestavení delegace. Pokus vyšel, překvapení bylo na straně mé i její. Těš se OSN, delegace Norska přichází! Znělo to krásně, ale byl v tom háček – sehnat dohromady celou delegaci a začít se připravovat. Nakonec jsme veškeré nástrahy zvládli a pomaličku se blížil velmi očekávaný Summit, na který jsem se těšila nejen já, ale i má delegace, která byla v poměru nových lidí k již zaběhnutým delegátům 5:1. Trošku děsivé. Nakonec jsme se více či méně úspěšně probíjeli přípravnými setkáními a mohli vejít do haly hotelu Hilton. Přijali jsme s hrdoostí visačky s našimi jmény a státem a odešli poslouchat proslovy mnohých osobností i spoludele-

Zuzana Fialová,
bývalá delegátka Číny

HODNĚ ŠTĚSTÍ!

Hodně štěstí, ať už vstupujete do dění Pražského studentského summitu poprvé nebo jste již ostřílení delegáti. Minulý ročník jsem jako nováček s tlukoucím srdcem a spoustou očekávání vstupovala do dveří VŠE a realita tato očekávání předčila. A stejně jako vy jsem si několikrát před samotným začátkem položila otázku „Je těžké být delegátem?“ A odpověď? Ano, do jisté míry. Ale se snahou a připraveností je cesta k úspěchu méně křivolaká. Nestačí na politiku současného světa jen nadávat, pojďte ji s námi, alespoň zde, tvořit.

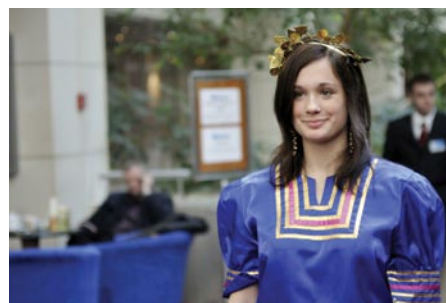
Za nedílnou součást tvoření politiky ve světě PSS je považován delegátský pro-

gátů. Po tomto, možná trochu únavném, zahájení jsme si již brousili notebooky na pořádné jednání v Kongresovém centru Praha. Byla plodná, bouřlivá i uspávající, někdy více, někdy méně přínosná. Některé státy byly neumlčitelné, leč po ohrazení, ať už ze strany předsednictva nebo i delegátů, se vše vyjasnilo a mohlo se dál pokračovat v debatování. Ve WHO jsme sepsali celkem dvě dobré rezoluce, na které můžeme být právem hrdí.

Celý minulý ročník byl plodný především na informace, zkušenosti, známosti, nově navázaná přátelství, případy obnovená. A co ten nadcházející? Doufejme, že bude stejně prospěšný a zajímavý, jako byl ten předešlý. Přejme proto předsednictvu mnoho sil a trpělivosti, delegátům spoustu nadšení a pečlivosti, smyslu pro humor a odvahy vystoupit se svým názorem nebo stanoviskem státu. Vždyť od toho jste zde!

Třináctý ročník skončil. Čtrnáctý ročník začíná!

jev. Vliv vašeho projevu je opravdu velký, a proto nesmíte zapomenout na korektnost a slušnost. Humor je mnohdy vítaným zpestřením, ale nesnažte se být humorní za každou cenu. Nebojte se perliček! I u několika mých, omylem vyřčených, vět se nejednou bavila velká část delegátů ve výboru a později i u čtení Chronicle. Při vašem jednání zkuste zůstat nestranní a objektivní. Nemějte strach. Čeká vás spousta hodin usilovného tréninku na přípravných setkáních a je před vámi celý ročník. Jak už jsem tedy předeslala – vážené delegátky, vážení delegáti, hodně štěstí!

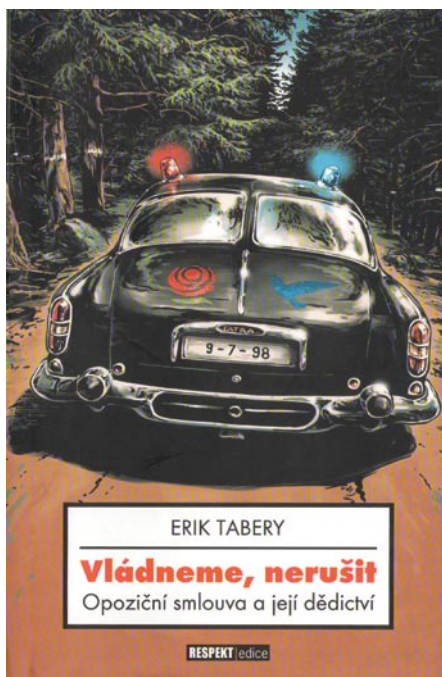
Vládneme, nerušit!

Byla opoziční smlouva opravdu dokumentem, který přinesl „špinavé praktiky“ do politiky? Podle knihy Erika Taberyho „Vládneme, nerušit – Opoziční smlouva a její dědictví“ rozhodně pomohla odstranit ty kontrolní mechanismy, které měly takovým praktikám zabránit. S důsledky se potýkáme dodnes.

17. listopadu 1989 mi bylo necelých šestnáct měsíců. Od útlého věku jsem se zaujetím sledovala večerní zprávy, a to především na televizní stanici, jejímž symbolem pro mne byl pes Novák. V listopadu roku 1997, kdy po tzv. sarajevském atentátu padla modrá vláda, mi bylo teprve devět let. Není se tedy nejspíš čemu divit, že si dnes z celého incidentu pamatuji pouze rozmazanou tvář tehdy již vysloužilého tenisty Milana Šrejbera, řeči o tajemném švýcarském kontě a pocit, že to na toho hodného pana Klause někdo narafičil. Sám říkal: „Nic nekončí, jdeme dál.“ A dál se opravdu šlo. To, že byl o několik let později zvolen prezidentem, pro mne bylo pouze důkazem, že ta dávno zapomenutá aféra nemohla být způsobená ničím jiným než sprostými intrikami.

Pokud se ale chceme orientovat v současném vnitropolitickém dění, neměli bychom na minulost zapomínat. Proto by tato kniha mohla být zajímavá nejen pro ty, kteří mají vzpomínky podobně zkrleslé jako já, ale i pro ty, kteří si pouze potřebují osvěžit paměť.

Autor začíná svůj příběh již v roce 1990. Největší pozornost však věnuje dopadům, jaké měla na politickou kulturu i vnímání politiky jako takové smlouva mezi ČSSD a ODS, pro kterou se vžilo označení opoziční. Díky této „smlouvě o vytvoření stabilního politického prostředí v České republice“, jak znělo oficiální pojmenování podle Miroslava Macka, došlo k paradoxní

situaci, kdy druhá nejsilnější strana, reprezentovaná Václavem Klausem, ztratila jako opozice svou kontrolní funkci, neboť se zavázala, že za žádných okolností nevyvolá hlasování o důvěře vládě.

Tato smlouva tedy zatlačila do pozadí volební programy, namísto toho umožnila takovou situaci, kdy ČSSD začala dosazovat své lidi do významných podniků, mezi nimi například do ČEZ či Českého Telecomu; zkrátka nepřišli ani Občanští demokraté. Nezůstalo však pouze u střídání v dozorčích radách. Místa v radách mediálních obsadili loajální lidé či straníci a přesuny se konaly také v bezpečnostních složkách, ze kterých také v podivných okolnostech odcházeli ti zaměstnanci, kteří vyšetřovali daňové úniky a jiné podvody týkající se stran opoziční smlouvy. ODS a ČSSD se navíc společně pokusili omezit pravomoci prezidenta a prosadit takovou změnu ve financování

politických stran, jaká by byla pro ty menší téměř likvidační. Účelová změna volebního systému měla do ústavou zaručeného propočetního zanechat prvky systému většinového, což by znovu nahrálo velkým stranám.

Ve stejnojmenném dokumentu, který podle knihy natočil režisér Tomáš Kudrna, Erik Tabery hovoří o změně, kterou prošla veřejnost od doby sarajevského atentátu: „Do té doby ta veřejnost – paradoxně přes všechny ty indicie – měla velkou důvěru v politickou reprezentaci, zejména ve Václava Klause. Vlády měly klidně i přes šedesát procent důvěry, což jsme vlastně od té doby téměř už nezažili. Takže já tomu tak říkám, trochu nadneseně, že v té době jsme ztratili jistou nevinnost.“

Erik Tabery jako novinář pozorně sledoval vývoj na naší politické scéně a v knize „Vládneme, nerušit“ čtenáře velmi srozumitelně provází komplikovaným obdobím mezi lety 1990 až 2006 a popisuje nejvýznamnější kauzy, které se odehrály v důsledku smlouvy, jaká nemá v demokratických zemích obdoby. Neodsuzuje, nehodnotí, pouze předkládá fakta a nechává na čtenáři, aby si z nich vytvořil vlastní závěr. Avšak i přesto, že tato kniha může působit jako velmi pesimistické shrnutí naší nedávné minulosti, v poslední kapitole autor píše: „Možná to bude vzhledem k předchozímu textu vypadat překvapivě, ale je evidentní, že léta 1998 až 2002 byla velmi úspěšná. Ukázalo se, že všechny kontrolní pojistky, které český systém má, fungují.“¹

Od roku 2002 již uběhlo mnoho času, i tak je dnes pojem opoziční smlouva znovu skloňován. Doufejme tedy, že jedna taková zkušenost stačila k tomu, abychom se k podobnému fenoménu (ač třeba jinak pojmenovanému) v budoucnu znovu nevrátili.

-tj-

O KNIZE

Knihy „Vládneme, nerušit – Opoziční smlouva a její dědictví“ se letos dočkala druhého vydání, tentokrát v edici Respekt. Nedlouho po prvním vydání v roce 2006 byla nominována na cenu Magnesia litera, v roce 2007 natočil režisér Tomáš Kudrna podle knižní předlohy stejnojmenný dokument.

Zdroj: www.ceskatelevize.cz

O AUTOROVI

Erik Tabery vystudoval žurnalistiku na FSV UK, studium politologie však kvůli přibývajícím pracovním povinnostem nedokončil. V roce 2003 získal za komentáře o domácí politice cenu Novinářská křepelka. Od roku 2005 je zástupcem šéfredaktora týdeníku Respekt.

¹ Tabery, E. Vládneme, nerušit – Opoziční smlouva a její dědictví. 2. vydání. Praha: Nakladatelství Respekt Publishing, a. s., 2008, s. 289.

S novinářem Erikem Taberym o dědictví opoziční smlouvy, české politice i o volbě amerického prezidenta

Dne 23. září, deset hodin dopoledne; nervózně poposedávám v kavárně vzdálené pouze ulici od sídla Respektu. Erik Tabery přichází s lehkým zpožděním, hned se omlouvá, že si spletl dny – dokončuje právě další knihu, vše je hektické. Když mi podává ruku, uvědomím si, že je o několik hlav vyšší než já. Začíná velmi energicky vyprávět, má nervozita opadá.

Nejprve se zamyslí nad tím, že většina reakcí na knihu „Vládeme, nerušíť“ pochází právě od studentů – je to logické, na podobné téma do té doby nebyla vydaná žádná ucelnější publikace, ve škole se něco takového neučí a studenti jsou laiční po informacích o období, které si sami pamatují jen matně, přičemž se ale očekává, že mu rozumí. Ptám se – proč je takový nedostatek podobně zaměřených knih? Existuje prý málo lidí, kteří by do toho šli. Pro historiky je to zatím příliš živé, ostatním se vlastní publikování nevyplatí. „Náklady se Vám ani zdaleka nevrátí,“ říká Tabery. Na otázku, proč to tedy dělá, odpovídá jednoduše: „Jsem asi idealista.“

Na webových stránkách Respektu, kde blogujete, jsem u Vašeho jména objevila obrázek E. T. (pozn. red.: podle iniciálu jména Erik Tabery) – to mě přivedlo k otázce, jak jste přišel k tak exotickému jménu?

Prarodiče mého táty byli maďarského původu, to jméno má kořeny kdesi ve Francii a odtamtud doputovalo právě do Maďarska. Ale my jsme taková typická středoevropská směska. Z mamčině strany jsme zase vyloženi česká rodina, dědeček byl Zdeněk Štěpánek (pozn. red.: Zdeněk Štěpánek (1896–1968) byl známý český herec). Takže já mám v sobě snad úplně všechno, co si člověk může představit, a to je dobře.

Vaše kniha vyšla v roce 2006, tedy nějakých 8 let po uzavření opoziční smlouvy. Přemýšleli jste už tehdy nad tím, že ze svých poznatků dáte dohromady knihu, nebo ten nápad přišel až později?

Říkal jsem si už v době, kdy opoziční smlouva probíhala, že je to něco naprosto výjimečného, něco, co vybočuje z klasické politické praxe. Ale ta knížka vznikla až ex-post, vlastně díky tomu, že jsem si uvědomil, jak strašně moc toho člověk zapomíná. Dělal jsem si poznámky k něja-

Zdroj: http://i3.cn.cz/1224487035_200810200048_MMM_1.jpg

kým textům a s překvapením jsem zjistil, že si musím vybavovat i věci, které jsem sám psal. Tehdy jsem měl několik schůzek s historikem Antonínem Klimkem, bavili jsme se i o současné politice a já se zmínil, že by bylo dobré, kdyby někdo, stejně jako on píše o minulosti, napsal o současnosti. A on mi odpověděl – proč to neuděláte vy? Tak jsem si řekl, proč ne? Ale pořád jsem nevěřil tomu, že to někdy dodělám – byla to práce hrozně hektická a s podobně rozsáhlým útvarem jsem neměl žádnou zkušenost. Ale prvotním impulsem bylo pomoci sám sobě udržet si v hlavě to, co se dělo.

Bylo těžké vrátit se zpátky v čase?

Bylo to těžké i lehké zároveň – je to těžké hlavně proto, že máte pocit, že si něco pamatujete, a ono to může být trochu jinak. Člověk musí být otevřený různým pohledům, aby si dokázal udržet odstup a nebyl předpojatý. Někteří politici v Vám mohli říct, že jim v té knize křivdím, ale to je asi přirozené. Ta knížka je kritická k tomu, co se dělo; kritika by ale nikdy neměla být umanutá, osobní, ani zle myšlená, což se nám v Česku bohužel nedaří – myslím oddělovat kritiku od emocí. Já se vždycky snažil mít všechna tvrzení podložena. Přesto, když to čtete, je důležité si uvědomit, že jde o pohled jedné osoby, který je pouze inspirací k vašemu přemýšlení. Takže číst a pochybovat.

Popisujete pokus o vraždu novinářky Sabiny Slonkové, nebo jak se tehdejší předseda vlády Miloš Zeman snažil zničit Váš domovský týdeník Respekt. Neměl jste jako novinář z podobných praktik strach?

Musím říct, že si to člověk nepřipouští – není to o strachu ani o odvaze. Obávám se, že kdyby si to člověk začal připouštět, byla by ovlivněná jeho práce. Taky je pravda, že to v Čechách není tak hrozné, jak se nám mnohdy zdá. Používají se silná slova, ale přeci jenom prostředí je už do jisté míry

kultivované. Navíc ve chvíli, kdy to neatakuje přímo Vás, tak to raději vypouštíte z hlavy.

Cítíte v tomto ohledu rozdíl mezi atmosférou, která panovala mezi lety 1998 a 2002, tedy v období trvání opoziční smlouvy, a která panuje nyní?

Určitě, myslím, že ten rozdíl je obrovský. Mnohdy se zdá, že politika je vyhrocenější než kdykoliv jindy – pokud si například vezmete výroky Jiřího Paroubka, Davida Ratha nebo z druhé strany třeba i Ivana Langera. Když jdete dneska do Poslanecké sněmovny, jdete do normálního prostředí, ale v době opoziční smlouvy to bylo jako přijít do nepřátelského pole. Dnes se Vám někteří politici dokonce omluví, když předtím vyhrkli něco příliš emotivního. Ale stále je pro mě nepochopitelné, že se najdou politici, kteří se s Vámi vůbec nebudou bavit, protože jste je někdy kritizoval. To ale není pozůstatek opoziční smlouvy, ale bolševismu.

Říká se, že se Poslanecká sněmovna úplně změnila ve chvíli, kdy je tam kamera. Poslanci se začnou chovat mnohem víc populisticky, navzájem se urážejí. Atmosféra při běžném jednání je ale prý mnohem klidnější.

Běžte se podívat na zasedání jakékoliv výboru, kde se řeší věcné otázky, a potom na plénum. To jsou dva úplně odlišné světy. Do výborů nechodí mnoho novinářů – což je pozoruhodné, protože tam se odehrává politika. Je to tam mnohem klidnější, třeba se pohádají, ale není to osobní. Jakmile ale mají na plénu kameru, tak je to hra. Nejvíce je to vidět u takových těch hodně sledovaných věcí, jako je třeba prezidentská volba. Tam už to není o debatě. Když potom slyšíte politiky, jak se spolu normálně baví u kafe, říkáte si, jak je to možné – vždyť ještě před chvílí se chtěli pozabít. Je dobře, že to umí takhle odstříhnout. Chyba je, že to takhle vyhrocují pro veřejnost.

Vrátím se zpátky k Vaší knize. Čte se jako detektivka – nechybí mafie, korupce, vydírání, praní špinavých peněz, dokonce ani pokus o vraždu – o to horší je, když zjistíte, že s největší pravděpodobností

Pokračování ze strany 8

nečtete smyšlený příběh. Přesto v závěrečné kapitole působí Vaše vyhlídky do budoucna vzhledem k předchozímu textu spíše optimisticky. Vidíte to s odstupem stejně?

Já Vám vysvětlím, jak jsem o tom přemýšlel, když jsem psal závěr. Ta knížka je hodně kritická, působí velmi depresivně. Ale osobně se nejvíc děsím toho, že společnost chytne deprese. Protože když máte depresi, tak neuvažujete. Klíčové je všimnout si toho dobrého, protože když si toho všimnete, tak pro Vás společnost přestane existovat. Proč byste se o politické dění měla zajímat? Bolí Vás hlava, máte dost vlastních problémů – proč si kazit den ještě politikou? Ale pozitivní věci se určitě dějí. Politika je v současné době přes všechno špatné velmi konkrétní – řeší se reforma, důchody, radar, vztah k Rusku... Politika je tak komplikovaná a tak rozhádaná právě proto, že řeší tak konkrétní věci. Kde já naopak posun vůbec nevidím, to je policie a státní zástupci. Všechny ty kauzy, o kterých jste tu mluvil, jen málokdy končí odhalením a odsouzením. A z toho, myslím, pramení také největší pocit beznaděje ve společnosti. Zároveň je to největší dědictví opoziční smlouvy.

Dnes se objevují další kauzy podobné těm, které jste popisoval ve své knize – v současné době je nejspíš nejdiskutovanější kauza poslance Moravy. V Respektu z tohoto týdne (pozn. red.: Respekt 39/2008) si můžete přečíst anketu, ve které byla různým členům ODS položena otázka, zda souhlasí s premiérem Topolánkem, že se díky opoziční smlouvě rozrostl organizovaný zločin napojený na politiku. Předseda Senátu Přemysl Sobotka ve své odpovědi odmítá návaznost současných afér na období opoziční smlouvy a považuje je pouze za selhání jednotlivců. Souhlasíte s ním?

Nesouhlasím. Mimochodem Přemysl Sobotka hned po volbách v roce 2002, kdy končila opoziční smlouva, rezignoval – jako jediný v širším vedení ODS – právě kvůli opoziční smlouvě. Tehdy řekl, že to zničilo ODS, ublížilo zemi a přivedlo nekalé praktiky do politiky. Takže jeho současný názor mě docela pobavil. Ono by úplně nebylo fér říct, že kauzu Morava přinesla opoziční smlouva. Největší její nevýhoda ale byla v tom, že otevřela dveře dokořán pro všechnu tu „špínu“, která se potom v politice uchytila. A to jen díky tomu, že chyběly kontrolní mechanismy. Třeba kauza Olovo byla mnohem horší než kauza Morava. Ale co tehdy udělala opoziční ODS? Řek-

la, že je to nějaký vnitřní problém ČSSD, a šla od toho. Co dělá opozice teď? Jiří Paroubek řekl, že vyhlásí hlasování o nedůvěře vládě. To je ten rozdíl. Koaliční vládnutí s jasnou opozicí neznamena, že bude politika čistší, ale že bude kontrolovatelnější.

Opoziční smlouva vznikla mimo jiné díky poměrnému volebnímu systému, který nahrává vzniku spíše koaličních než silných jednobarevných vlád. To samo o sobě může být živnou půdou pro přeběhlické aféry, které se po volbách v roce 2006 staly téměř pravidlem. Nebyl by řešením těchto tahanic přechod k systému relativní většiny, který je úspěšný například ve Velké Británii?

Byl jsem dlouho zastáncem většinového volebního systému. Ale čím déle politiku sleduji, tím více si říkám, že je to k nám nepřenositelné. Důvodů je víc. Politické strany u nás nejsou ještě dostatečně strukturované, vyprofilované a nejsou dostatečně vybaveny osobnostmi na to, aby si takhle země mohla dovolit jednobarevnou vládu. Otázkou je, kdyby ty osobnosti byly, jestli by je na kandidátky dávali – do Poslanecké sněmovny budou hledat spíš loajální politiky. U nás má koaliční vládnutí tu nevýhodu, že má vláda vždy jen těsnou většinu. Ale pořád ještě je v našem prostředí výhodnější, když se strany v koalici navzájem kontrolují. Stanislav Gross musel například odejít ne kvůli tlaku veřejnosti nebo médií, ale kvůli tlaku svého koaličního partnera. Zároveň ODS a ČSSD jsou od sebe velmi ideologicky vzdálené, takže by se mohlo stát, že s každou změnou vlády by země šla úplně někam jinam. Což je velký rozdíl oproti Velké Británii. V neposlední řadě funguje ve Velké Británii spousta neformálních pravidel, které by tady nikdo nechtěl zavádět, takže je tu nebezpečí, že jedna strana by si moc uzurpovala kompletně. Když se v době opoziční smlouvy připravovala změna volebního zákona do Poslanecké sněmovny, tak už nikdo nedomyslel, jak by se volil prezident. Tady by stačilo, aby jedna strana měla v době volby prezidenta většinu ve sněmovně a shodou okolností i v horní komoře a už si zvolí svého prezidenta. A ten podle ústavy například vybírá ústavní soudce, které mu potvrzuje právě horní komora. Takže v jednu chvíli by tu byla kompletní kontrola moci jednou stranou. A já si myslím, že my na to zatím nejsme připravení.

Dnes je termín opoziční smlouva znovu velmi živý. Z poslaneckého klubu ODS odešli dva jeho členové, k tomu se blíží krajské a senátní volby, které pro ODS zatím nevypadají příliš příznivě. Opozice

hrozí hlasováním o důvěře vládě. Premiér Topolánek návrat k opoziční smlouvě nepodporuje, opoziční lídr Jiří Paroubek ale nedávno v diskuzním pořadu řekl, že by se něčeho podobného nebál. Máme se bát my?

Určitě, myslím, že opatrnost je vždycky na místě. Ale ať už by byla velká koalice nebo menšinová vláda, nemusí to být a priori problém. Jde o to, aby byla jasně definovaná pravidla. Ve velké koalici je důležité, aby se strany nedohodly na nějakých účelových změnách zákonů a neparcelovaly si moc. Kdyby se ale měla jakýmkoliv způsobem obnovovat opoziční smlouva, tak je to rozhodně cesta do pekel.

A myslíte si, že je v současné době podobná diskuse aktuální – že návrat k něčemu, jako byla opoziční smlouva, je reálnou hrozbou pro českou politiku?

Je dobré o tom mluvit už jen proto, že prezident se stále nezbavil myšlenky na spolupráci ODS a ČSSD, a bylo to vidět i po parlamentních volbách v roce 2006, kdy usiloval o vznik velké koalice. Ta možnost je tady pořád, takže čím víc o tom budeme mluvit, a pokud si uvědomíme ta rizika, je tu větší šance, že se toho do budoucna vyvarujeme. Ale musím říct, že bych to po volbách úplně neočekával – spíš bude snaha se tomu vyhnout. Je ale otázka, jak volby dopadnou.

Ve Vašem profilu jsem si přečetla, že se zajímáte nejen o politickou situaci v České republice, ale také například ve Spojených státech a Velké Británii. V době blížících se voleb amerického prezidenta, kdy je souboj mezi Johnem McCainem a Barackem Obamou velmi těsný, se nemůžu nezeptat – kdo je Vaším favoritem?

Já úplně favorita nemám, myslím si, že jsou oba hodně zajímaví kandidáti. Kdybych to bral z pohledu Evropy, tak by bylo asi lepší, kdyby vyhrál Obama. Evropa je vůči Americe už hodně hysterická a mám pocit, že kdyby znovu vyhrál republikán, že se z toho Evropa pomine, a že nastane konflikt, který my samozřejmě nepotřebujeme. Pro nás je vazba Evropa – Amerika důležitá. Pravda ale je, že Evropa má od Obamy až nereálná očekávání. On bude nepochybně komunikativnější a vstřícnější, ale myslím si, že by byla iluze očekávat, že přijde někdo, kdo bude brát mnohem větší ohledy na Evropu – to se nedělo nikdy. Amerika byla vždycky svébytná.

Já Vám děkuji za rozhovor.

Není zač.

Model OSN

Gruzie a Rusko: Válka bez vítězů?

Zdroj: media.novinky.cz

Odstup téměř tří měsíců od vypuknutí konfliktu mezi Gruzii a Ruskem (hájícím mimo svých zájmů i zájmy separatistických režimů v Jižní Osetii a Abcházii) umožňuje alespoň dílčí zhodnocení dopadů konfliktu. Zdánlivě je rozdělení na vítěze (Rusko a Abcházie a Jižní Osetie) a poražené (Gruzie, Západ) na první pohled zřejmé, ale nabízí se i tvrzení, že ve skutečnosti trafil všichni aktéři největší krize vztahů mezi Západem (tj. EU a USA) a Ruskem od konce studené války. Jaké jsou tedy po více než dvou měsících diplomatického úsilí zisky a ztráty jednotlivých „hráčů“?

GRUZIE

Těžko říci, co vedlo gruzínského prezidenta Saakašviliho k rozhodnutí použít sílu proti Jižní Osetii. Je však zřejmé, že na konci tohoto rozhodnutí je stát na pokraji politického a hospodářského kolapsu, což ostře kontrastuje s nedávným hodnocením Gruzie jako jedné z nejrychleji rostoucích reformních ekonomik. Saakašvili, který se dostal k moci jako lídr „růžové revoluce“ proti dlouholetému prezidentovi Eduardu Ševnadzemu na přelomu let 2003 a 2004, se v posledních letech stále více uchyloval k autoritativním metodám vlády. V předčasných prezidentských volbách v lednu 2008 uhájil Saakašvili mandát a svou pozici posílil i v následných parlamentních volbách, přestože měly oboje volby problematický průběh. Saakašvili se v průběhu prezidentské kampaně nechal slyšet, že v brzké době obnoví územní celistvost Gruzie, tj. obnoví kontrolu nad Abcházii a Jižní Osetií. Pokud se v srpnu pokusil

o dodržení volebního slibu, těžce se přepočítal. Těžko mohl kterýkoli z gruzínských „jestřábů“ předpokládat, že případnou akci proti svým chráněncům nechá Moskva bez odpovědi. Pravdou na druhé straně je, že síla ruského postupu byla taková, že ji nepředvídal nikdo. K rozluštění motivů gruzínské vlády bude potřeba zjistit, co se dělo během kritických dnů mezi 6. a 7. srpnem. Nelze ale ignorovat zřejmé přípravy na konfrontaci ze strany Moskvy v měsících předcházejících samotnému konfliktu. Přes „normalizaci“ vztahů mezi Ruskem a oběma odtrženeckými regiony, narušování vzdušného prostoru Gruzie ruskými bojovými letadly, až po pobyt ženijních jednotek ruské armády v Abcházii, během

Zdroj: www.tyden.cz

něhož byla opravena železnice, kterou jen o týden později použilo Rusko k bleskovému úderu z Abcházie na gruzínský přístav Poti a další města v západní Gruzii. Skutečností zůstává, že rozhodnutí k akci proti Cchinvali nechalo Gruzii zničenou (následky války, ale rovněž i globální finanční krize), její spojence v nečinnosti a Rusko demonstrující bezprecedentním způsobem to, jak dopadl nejvíce prozápadní stát v postsovětském prostoru.

SPOJENÉ STÁTY AMERICKÉ

USA nepatří mezi poražené proto, že Gruzii vojensky nepodpořily, ale proto, že příliš dlouho poskytovaly nekritickou podporu Saakašvilimu, což ho mohlo vést k falešné naději, že se za něj USA postaví i vojensky, byť proti Rusku. Pokud jde o chování při samotném průběhu krize, těžko lze realisticky něco USA vyčítat.

Vojenská konfrontace s Ruskem byla nemyslitelná, a tak zůstalo u silné rétorické podpory nejen ze strany prezidenta Bushe a jeho administrativy, ale v různé síle i ze strany obou prezidentských kandidátů.

EVROPSKÁ UNIE

Porážkou EU je to, že nikoho nepřekvapila. V průběhu konfliktu se projevil veškerý slabiny, které produkuje přijímání společných rozhodnutí v EU posílené o neshodu jak má Unie jednat s Ruskem (geograficky téměř totožné s Rumsfeldovým dělením na starou a novou Evropu). Leitmotivem odpůrců silnějšího postoje vůči Rusku je závislost EU na ruském plynu a ropě. Bohužel jen zřídka zaznívají hlasy, že tato mince má i druhou stranu – závislost Ruska na EU jako odbytišti. Rozhodně nelze ignorovat enormní úsilí Unie na diplomatickém poli. Jenže Sarkozyho „šestibodový plán“, hovořící mj. o stažení všech jednotek na pozice před vypuknutím bojů, si Rusko vykládá po svém. Ke stažení ruských jednotek z „narázníkových“ pásem došlo až v polovině října, zatímco mezitím Rusko oznámilo, že v Abcházii a Jižní Osetii ponechá po 4 tisících vojáků. Pozitivem je, že došlo k zastavení bojů, ale bylo to skutečně způsobeno diplomatickým úsilím EU, nebo prostě Rusko přestalo v okamžik, kdy dosáhlo svých cílů? Šestý bod plánu nastiňuje mezinárodní rozhovory o budoucím statutu Abcházie a Jižní Osetie. Po ruském uznání jejich nezávislosti však není prakticky o čem jednat, protože pozice Ruska na jedné straně a Unie, USA a Gruzie na straně druhé vylučují v této otázce kompromis. To se ostatně projevilo i při zahájení rozhovorů v Ženevě 15. října – v ten samý den byly odloženy na listopad.

RUSKO

Vzhledem k výše vedeným skutečnostem se může polemika o porážce Ruska zdát nesmyslnou. Jenže Rusko nedokázalo přetavit své vojenské vítězství v diploma-

Pokračování na straně 11

Pokračování ze strany 10

tický triumf. K dnešnímu dni má Rusko ve svém uznání obou regionů podporu od Nikaraguy. A to je vše. Bělorusko se s verbální podporou připojilo až po nátlaku a relativně pozdě. Ruský krok odsoudila Čína a Šanghajska organizace spolupráce, která dosud platila za „sdružení přátel Ruska“ (příp. Číny). Hlásí-li se Rusko o pozici jednoho z hlavních hráčů přicházejícího „multipolárního“ světa, společenost států jako je Bělorusko, Venezuela

a Nikaragua vypadá značně tristně. Ačkoli ruská veřejnost tleskala ponížení „držé“ Gruzie, objevují se i hlasy, které se ptají po smyslu konfrontace Ruska se Západem, resp. po jejich výhodách a nevýhodách. Velmi rychlý pokles cen ropy a dopady války a finanční krize na ruský trh mohou mít na ruskou ekonomiku ze značné části orientovanou na export ropy a zemního plynu (a proto zranitelné) velmi vážné dopady.

Skrytým, ale společně s Gruzii největším poraženým je Abcházie. Na rozdíl od Jižní

Osetie usiluje o skutečnou samostatnost. Suchumi si svojí prohru zatím neuvědomuje, ale je jen otázkou času, kdy zjistí, že ruští vojáci jsou v Abcházii primárně proto, aby chránili ruské zájmy. Mezi ty nepatří Abcházie jako skutečně suverénní stát. Mezitím, pravda, mohou obyvatelé Abcházie jezdit na abcházské pasy na dovolenou do Nikaraguy.

Michal Thim,

ředitel výzkumného centra AMO

Článek byl publikován na Respekt.cz

RADA BEZPEČNOSTI (SC)

- **Několik vět o historii simulace jednání Rady z úst Antonína Berdycha;**
- **přednáška o fungování Rady bezpečnosti OSN;**
- **Michal Thim pohovoří o současné situaci na Kavkaze;**
- **neformální diskuze.**

Rada bezpečnosti, složená z pěti stálých a deseti volených členů (v tomto ročníku to bude Belgie, Burkina Faso, Chorvatsko, Indonésie, Itálie, Jihoafrická republika, Kostarika, Libye, Panama a Vietnam), je výkonným orgánem OSN, který nese základní odpovědnost za udržení míru a bezpečnosti ve světě. Disponuje proto speciálními pravomocemi a její rozhodnutí jsou podle Charty OSN závazná pro všechny členské státy. Hlasování o podstatných otázkách

Zdroj: www.amnesty.cz

probíhá dle zásady o jednomyslnosti velmocí, nazývané jako právo veta. Pro přijetí takového rozhodnutí je zapotřebí, aby pro návrh hlasovalo alespoň devět členů Rady, a to včetně všech stálých členů.

Průběh letošních přípravných setkání se bude o něco lišit od let předchozích. Zá-

stupce jednotlivých států bude čekat série přednášek o tématech, která mají co dočinení s mezinárodními vztahy. Zároveň se dozví mnohé o fungování OSN i o jednotlivých pravomocích Rady bezpečnosti. Na druhou část workshopů, která bude probíhat formou diskuze o aktuálních bezpečnostních hrozbách, už budou mít mnohem větší vliv sami delegáti. Ti vždy dopředu navrhnou bod agendy, o kterém budou na příštím setkání jednat.

Agenda:

- Současné konflikty; Arktida;
- Mezinárodní právo; Mezinárodní tribunály;
- Sankce; izraelsko-palestinský konflikt;
- Mise; kyperská otázka.

VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ (GA)

Zdroj: www.un.org

- **Seznámení s předsednictvem;**
- **program dalších přípravných setkání, způsob práce Valného shromáždění;**
- **přiblížení Jednacího řádu;**
- **interaktivní hra orientovaná na problematiku mezinárodního terorismu.**

Co je vlastně na Valném shromáždění zajímavé? Je na něm vůbec něco zajímavé? Mnohým z vás určitě vyvstaly tyto a další podobné otázky na mysl, když jste si s kolegy z delegací mezi sebe rozdělovali jednotlivé orgány. Odpovědi lze nalézt snad ještě více než samotných otázek, ale zmíníme zde alespoň ty zásadní. Valné shromáždění reálné OSN je ve světě diplomacie jedním z nejzákladnějších a nejdůležitějších orgánů. Zde mají všechny členské státy stejný hlas a stejná základní práva. Samozřejmě lze Valnému shromáždění leccos vytknout, například neproporcionální zastoupení obyvatel, i to, že v něm nejsou zastoupena mnohá etnika či národy, jež v současnosti nevytvářejí vlastní stát. I přes tato fakta však jedinečnost tohoto orgánu dokazu-

je skutečnost, že ať už v budoucnu dojde k jakékoli reformě OSN, Valné shromáždění při ní pravděpodobně dozná nejmenších změn. Být delegátem Valného shromáždění tedy znamená být delegátem v největším fóru zástupců většiny zemí světa.

Agenda:

- Eliminace mezinárodního terorismu;
- Zajištění energetické bezpečnosti;
- Trestní odpovědnost příslušníků mírových jednotek a civilních zaměstnanců OSN;
- Hospodářské dopady donucovacích opatření – embarg a sankcí;
- Vnitřní chod OSN.

RADA PRO LIDSKÁ PRÁVA (HRC)

- Úvodní představení a aktivita utužující vztahy mezi delegacemi;
- interaktivní hra na téma „Lidská práva v dnešním světě a v učebně VŠE“;
- obrázková prezentace o Radě pro lidská práva;
- volba zajímavého státu pro Univerzální periodickou revizi dodržování lidských práv.

Rada pro lidská práva je novým orgánem nejen Modelu OSN, ale i samotné OSN. HRC je hlavním tělesem Organizace spojených národů v oblasti prosazování a ochrany lidských práv.

Rada pro lidská práva mimo jiné pravidelně hodnotí stav plnění mezinárodních závazků všech států OSN a činí k nim doporučení, taktéž rychle reaguje na nastalé

krizové situace v oblasti lidských práv. Ve své krátké historii například řešila situaci v Dárfúru, Barmě, či nedávno zasedala v souvislosti s lidsko-právními dopady světové potravinové krize.

Rada se jinak snaží řešit dlouhodobé problémy ochrany lidských práv ve světě, usnadňuje dialog mezi členskými státy, mezinárodními lidsko-právními organizacemi jako je Amnesty International či Human Rights Watch, regionálními organizacemi a dalšími orgány OSN na poli lidských práv (např. Úřad vysokého komisaře pro lidská práva nebo pro uprchlíky). Taktéž reaguje na podání obětí závažného a systematického porušování lidských práv a ve spolupráci s příslušnými vládami se snaží o nápravu.

Na Summitu bude Rada simulovat nejen jednání států o obecných otázkách agendy

jako ostatní orgány, ale delegáti HRC si vyzkoušejí i tzv. interaktivní dialog Univerzální periodické revize, spočívající v podrobné, konstruktivní diskuzi nad situací lidských práv v jedné zemi, kterou si delegáti z atraktivních možností sami zvolí. Účast výše uvedených vysokých komisařů OSN a zástupců lidsko-právních nevládních organizací je zajištěna.

Agenda:

- Mimosoudní popravy;
- Problematika uprchlíků a migrantů;
- Konstruktivní dialog Univerzální periodické revize ochrany lidských práv aneb kontrola dodržování lidských práv v delegáty zvoleném státu.

Zdroj: www.ideemigranti.com

Zdroj: www.k53.pbase.com

Zdroj: www.pimemilano.com

HOSPODÁŘSKÁ A SOCIÁLNÍ RADA (ECOSOC)

- Představení Hospodářské a sociální rady;
- seznámení s navrhovanou agendou;
- role delegáta Pražského studentského summitu;
- interaktivní diskuze o aktuální ekonomické krizi.

Hospodářská a sociální rada je jednou z novinek letošního Pražského studentského summitu. Jak ze samotného názvu vyplývá, zabývá se zejména hospodářskými a sociálními otázkami. Cílem Rady je nahlížet na jednotlivá témata zejména z odborného ekonomického pohledu, a plnit tak funkci nejdůležitějšího ekonomického orgánu OSN. Mezi další kompetence Rady spadá např. vypracovávání politických doporučení členským státům a tvorba zpráv týkajících se mezinárodních ekonomických, kulturních, vzdělávacích, sociálních a dalších otázek.

Zdroj: www.hybaskova.cz

Skutečná Rada pracuje během roku na přípravných setkáních a v komisích, jednou ročně poté probíhá hlavní zasedání, nejčastěji v New Yorku. Zde na Modelu OSN se sejdem na pěti přípravných setkáních, během kterých budou delegáti mimo jiné jednat v regionálně rozdělených komisích, a vše vyvrcholí naším hlavním zasedáním – závěrečným Summitem. Členské státy podle současného stavu v reálné Radě, a proto můžeme konstatovat, že její činnost

budeme simulovat opravdu věrně. Rovněž body navrhované agendy, které byly pečlivě zvoleny tak, aby si v nich každý delegát našel sféru svého zájmu, byly vybrány z programů reálné Rady. Jednotlivá témata budou delegátům představena v průběhu workshopů nejen formou přednášek ze strany předsednictva, ale rovněž prostřednictvím zajímavých hostů, kteří půdu Rady navštíví.

Agenda:

- Současná ekonomická krize a její dopady;
- Boj proti mezinárodnímu organizovanému zločinu;
- Situace žen a dívek v muslimských zemích;
- Věda a technologie pro rozvoj;
- Porušování lidských práv a zásad mezinárodního humanitárního práva.

KOMISE PRO UDRŽITELNÝ ROZVOJ (CSD)

- Úvod do CSD a seznámení se s rolí delegáta/tky;
- Ivan Rynda, Centrum pro otázky životního prostředí UK: přednáška na téma „Udržitelný rozvoj“;
- interaktivní hra.

V rámci jednání CSD je vždy důležité uvědomovat si plný kontext probíraného tématu. Koncepce udržitelného rozvoje vyžaduje pečlivé zohlednění aspektů ekonomických, sociálních i environmentálních. Je tedy třeba, aby byly respektovány nejen potřeby jednotlivce, nutnost stabilního ekonomického růstu a vysoké zaměstnanosti,

Zdroj: www.reporters.cz

ale aby nebylo zároveň poškozováno životní prostředí. Zásadním úkolem je zachovat cenné přírodní zdroje i pro příští generace.

Komise pro udržitelný rozvoj je tím správným místem pro ty, kteří jsou ochotni a schopni dívat se na svět z mnoha různých pohledů a dokáží propojit poznatky z mnoha vědních oborů.

Agenda:

- Změna klimatu;
- Zdroje vody
 - a) desertifikace;
 - b) oblasti konfliktu;
- Humanitární versus rozvojová pomoc.

SVĚTOVÁ ZDRAVOTNICKÁ ORGANIZACE (WHO)

- Úvodní slovo, přivítání, představení předsednictva;
- jak funguje WHO;
- diskuze na téma „poplatky ve zdravotnictví“;
- úvod do prvního bodu agendy + užitečné tipy na závěr.

Světová zdravotnická organizace patří k tradičním složkám nejen reálné OSN, ale i Pražského studentského summitu. WHO je specializovaná agentura OSN, která je nejvyšším světovým orgánem, který dohlíží na veřejné zdraví. Jejím úkolem je mimo jiné monitorovat průběh infekčních chorob

Zdroj: www.osn.cz

a epidemií a usilovat o minimalizaci jejich následků.

Ani simulované WHO v rámci Pražského modelu OSN se nevyhnuly inovace. Naše předsednické heslo „Interaktivnost a týmová práce“ je v tomto směru naprosto vystihující. Delegáti mířící do simulované Světové zdravotnické organizace se rozhodně nemusí bát přehnaných odborných znalostí.

Agenda:

- Aditiva – přídavné chemické látky;
- Antikoncepce – chraňme své zdraví;
- Uprchlíci – zdravotní rizika migrace.

SVĚTOVÁ OBCHODNÍ ORGANIZACE (WTO)

- Představení Světové obchodní organizace;
- krátké představení jednotlivých států a mezinárodních organizací;
- přednáška hosta o mezinárodním obchodu.

Existuje celá řada pohledů na činnost Světové obchodní organizace. Je to organizace pro liberalizaci obchodu a také fórum pro vlády k vyjednávání obchodních dohod. Je to rovněž místo, kde dochází k řešení obchodních sporů. Cíl jednání je ale vždy stejný. Musí vést k stimulování hospodářského růstu, který bude ku prospěchu všem.

Zdroj: www.agroweb.cz

Odklad uzavření kola z Dohy s sebou nese náklady a rizika pro celou světovou ekonomiku – pro země bohaté i chudé. Je na vás, vážení delegáti, abyste během

nadcházejících přípravných setkání a na ministerské konferenci udělali vše proto, aby se nepromarnila šance k růstu plynoucího z mezinárodního obchodu v současné době plného neklidu. Jako předsednictvo můžeme slíbit, že se budeme snažit vám k tomu být dobrými partnery.

Naše agenda a následné jednání se bude týkat tří hlavních oblastí Rozvojového kola z Dohy:

- Nezemědělské výrobky;
- Služby;
- Zemědělství.

Model NATO

Last year's summary

Before all of us fall into a newly tuned Prague Student Summit, it is worth summarizing the last year. Delegates had a unique chance to hear lectures given by famous politicians and analysts both domestic and foreign. Among that, special workshop guests were invited just for the audience of Model NATO to share their personal ex-

perience and knowledge. To be more specific, General Jiří Šedivý – former Chief of General Staff of Armed Forces of the Czech Republic, Mr. Jiří Schneider – Program Director of Prague Security Studies Institute, and Mr. Petr Zlatohlávek – Executive director of the Prague Information Center of NATO.

After five workshops, Model NATO came to its conclusion at the Prague Student Summit at the end of March. Delegates spent three days negotiating the topics on the agenda and trying to find a consensus. Our distinguished guest for the Summit was Mr. Petr Luňák from NATO Public Diplomacy Division. He delivered an absorbing speech and consulted students' strategies during the working dinner before the last day of the Summit.

However, the recent Summit also brought us some interesting moments, such as information that EADRCC (Euro-Atlantic Disaster Response Coordination Center) actually means "Automobile-club of Democratic Republic of the Congo." The

mystery is where the first and last letters of this unusual acronym went. Students also learned how to misuse diplomatic language, i.e. "What happened between these two countries in the Balkans?" The Ambassador of Bulgaria skillfully responded: "Well, lots of events, but they don't deserve to be mentioned." Finally, for instance, the Ambassador of Portugal learned that the word "concrete" does not always mean the mixture of cement and water, but also could be used as a synonym for "exact".

Apart from the main program, the Model NATO team also organized special events for its delegates throughout the 2007/2008 session. There was an informative excursion to Aero Vodochody as well as a private meeting with Ambassador Štefan Füle, who presented insights into the Bucharest Summit. The imaginary cherry on top of the pie was an exceptional trip to NATO headquarters in Brussels, which doesn't really belong to common tourist destinations.

Filip Chráska,

Former Ambassador of Greece

Behind the scenes

Model NATO has started its third season, which is obviously going to differ a bit from the previous ones. Probably the most visible change took place within the team of organizers – Tomáš and Martin have left to study abroad and were substituted by two newcomers: Martina and Michal; continuity is personified by Luděk and Hanka. All of them will use their experience to make the upcoming season even better than the last one.

The most important thing, which is going to be partly new, are of course the delegates because the ambassadors themselves are what makes each Model NATO season unique. It is up to them what they are going to make out of the opportunity Model NATO provides. This year, they will get a chance to cooperate more intensively with

the Model UN and Model EU and engage in even more discussion formats, i. e. the NATO-Russia Council and others.

The list of new things goes further: even greater emphasis is going to be put on the improvement of our delegates' diplomatic skills. Moreover, at each workshop, an interactive modern history mini-lecture will be held, so that before the final Conferen-

ce starts, ambassadors will have a deeper understanding of the roots of current problems.

Finally, it is important to stress that many things remain the same: Model NATO still decides through consensus and its discussions still take place in English. Once again there will be many side-activities on offer – last year it was the Aero Vodochody field trip or the visit to NATO headquarters in Brussels. Traditionally, delegates will have a possibility to consult their plans with their embassies at the organized meeting. In conclusion – Model NATO still offers an experience you can't get anywhere else.

So, will-be ambassadors, the package is prepared – it's up to you now to open it and enjoy its content the very best you can!

After the Bucharest summit

In April 2008, the latest NATO Summit took place in Bucharest, the capital of Romania. One of the points on the agenda was the question of possible NATO enlargement – Croatia and Albania received the invitation to membership, and intensification of dialogue with Georgia and Ukraine was confirmed. Other topics included support for the US anti-missile system in Europe or France's affirmation of its comeback to the military structures of NATO. Moreover, it was the first time when Vladimir Putin, at that time still Russian President, participated in a NATO Summit.

Several months after the Summit, the Russian-Georgian conflict, which broke out on 8 August 2008 in Georgian provinces of South Ossetia and Abkhazia, came to the forefront of NATO's interest. NATO ap-

pealed to Georgian army and pro-Russian separatists for an immediate termination of the fights. Foreign ministers of NATO countries held a special meeting, where they discussed the impacts of the conflict on world security. When Russia refused to pull back its troops from Georgian territory, NATO has frozen its regular relations

with Russia, stating that the condition for a renewal of the relations was a withdrawal of Russians from Georgia.

An important event for the Czech Republic was the visit of the Secretary General Jaap de Hoop Scheffer, who discussed with the government officials mainly the implications of the Summit for the considered US radar system in the Czech Republic and Poland.

The NATO mission in Afghanistan, where NATO leads the ISAF units, is still under way. NATO has pledged to strengthen its presence in the country, and to train and build a strong and self-sufficient Afghan Army by 2010. The mission of NATO in Kosovo also continues with the operation of UN-mandated KFOR units.

Interview with Fanda Kasl

There is no better way to show what Model NATO stands for than let our former participants talk about their personal feelings. We took an interview with František Kasl (a former delegate of Germany) who evaluated his experience with Model NATO for you.

František, what is the first thing which comes to your mind when „Model NATO“ is mentioned?

Great experience, remembrance of good times in the company of great people who would like to learn more about the forces which move this world and who want to learn it because of their own interest.

What prompted you to apply last year?

First of all the presumption of experiencing something unique and learning something that could help me to better understand how NATO works. I was also prompted by my friend, who had had great experience from the first year. Definitely, it paid off.

Do you see the project as a valuable experience? What left the deepest impression on you?

Absolutely, during those sessions I learned more than I had hoped to. I also experienced situations which few people of my age have the opportunity to – I met great people, which I'm most grateful for. However, the greatest experience was to find out that all the successful top politicians I met outside their office are very friendly people with a great personality.

In your opinion, what qualities does a person need to be a good delegate?

The most important are faith and confidence in what he or she does which means being interested and having a will to make an effort. The next would be to work with the sources, piles of information and use them to create his/her own quality position and work with it flexibly. The ability of

compromise is also very important, especially in the context of NATO. Last but not least are the language skills, not being afraid of speaking, having good ability of expressing yourself or being open-minded and open to the others' views.

Besides Model NATO, have you ever participated in this kind of projects? If so, were there any differences compared with MN?

I had participated in the Prague Model UN the year before. I also took part in some other models or courses but frankly, it cannot be compared. Model NATO is absolutely on a different level and it is my number one, no discussions about it.

You are going to finish high school this year, aren't you? Can you share with us your plans for the nearest future?

Yeah, that's true, my future is waiting, though my plans for it are still quite unsure. The biggest challenge for me will be my applying for Economics and Management studies in Germany, however I don't bet just on one card so I will attempt at VSE in Prague too.

Thank you for your answers, we are wishing you all the best in the future.

Perličky

- V sále zvoní telefon delegáta Ruské federace: „Volá Putin...“
- „...pánové budou mít saky a kravaty...“ perlička z workshopu
- „Pozměňovací návrhy přeci už sedí na stole.“ delegace VB
- „Můžete se zapisovat do pohřebníku řečníků.“ místopředsedkyně II. výboru
- „Chce někdo z vás po střední škole studovat Vysokou školu ekonomickou?“ Zeptal se na závěr své přednášky o ekonomickém minimu Jaroslav Bican. „Už ne...“ zněla odpověď z řad delegátů
- Předsedkyně III. výboru Milena Obhlídalová má přednášku o otázce genderu a kreslí panáčka se sukýnkou, který od chvíle, co má sukýnku, bude vždy obětí diskriminace. Reakce delegáta Libanonu: „Jak jsou na tom Skoti ohledně genderu?“
- „Čína ovládne svět!“ velvyslankyně Číny
- Předseda: „Chci se zeptat delegátky USA, jestli když vstupovala do války...“
- „Když má někdo vliv, musí jej mít na něco...!“ delegát Brazílie
- „No jo, ale když někdo vliv nemá, tak nemá vliv na nic...!“ delegát USA
- „Vyzývám delegáty, aby pro tento návrh hlasovali proti tomuto návrhu.“ delegace USA
- „Aby se Spojené státy OSN zamyslely nad...“ delegace USA
- „Benin si dovoluje tvrdit, že stanovisko USA je vtipné.“ delegátka Beninu v SC
- „Označit Írán za nebezpečí je stejný nesmysl, jako označit americký dolar za stabilní měnu.“ velvyslanec Íránu
- „...A dalším bodem je obezita.“
- „Za každý samopal z rukou socialistického dělníka jednu imperialistickou atomovou bombu.“
- „...Já truchlím!“ velvyslanec KILDR

Fotogalerie

Top partneři

Generální partner
Modelu OSN

Hlavní partner
Modelu OSN

Model NATO is co-sponsored by the North
Atlantic Treaty Organization

Hlavní partner
Modelu EU

Univerzitní partner

Partner zahájení

Partner jednání

Dodavatelé služeb

Mediální partneři

**Asociace
pro mezinárodní
otázky**
Association
for International
Affairs

Asociace pro mezinárodní otázky využívá zpravodajství z databází ČTK, jejichž obsah je chráněn autorským zákonem. Přepis, šíření či další zpřístupňování tohoto obsahu či jeho části veřejnosti, a to jakýmkoliv způsobem, je bez předchozího souhlasu ČTK výslovně zakázáno.

CHRONICLE, noviny Pražského studentského summitu, registrováno MK ČR E 16149, vydává ASOCIACE PRO MEZINÁRODNÍ OTÁZKY – Žitná 27, 110 00 Praha 1; tel.: 224 813 460; www.amo.cz / www.studentsummit.cz, e-mail: info@amo.cz / summit@amo.cz;
šéfredaktorka: Michaela Baginová, tel.: 721 711 293; zástupkyně šéfredaktorky: Tereza Jermanová, tel.: 775 281 971; e-mail: chronicle@amo.cz;
anglická sekce: Jan Libíček; odborná spolupráce: Lucie Bednářová (lb), Hana Bojďová, Martina Braunová, Zuzana Fialová, Tereza Jermanová (tj), Petra Jiráňková (pj), Jan Mareš, Luděk Mohr, Kateřina Palová (kp), Michal Pečeňa, Michal Thim, Anna Vrtálková, Daniela Zrucká; technická spolupráce: Michaela Petrová; fotografie: Hana Bojďová, Petr Gottfried.